

HONGERSTAKING

15 tot 27 oktober 1995

Joep Zander

Voorwoord

Van 15 oktober tot 27 oktober ben ik in hongerstaking gegaan om mijn dochter terug te kunnen zien. Dit gebeurde midden op de Brink in Deventer. In het hartje van het winkel -en uitgaans-centrum.
Het was geen gering gebeuren dat behoorlijk de aandacht trok. Zowel van het direkte publiek als van de media.
De aktie werd ondersteund door een brede groep vrienden en bekenden , ook van de stichting Dwaze Vaders.
Midden in de aktie was er een zitting van het kantongerecht over een verzoek tot voogdijwijziging over Rosa. Dit omdat niets anders hielp.
De moeder van Rosa bestempelde de aktie bij monde van de raad als terreur.
Hoewel de aktie erg geslaagd was, werd het resultaat niet bereikt.
Nog steeds zie ik mijn dochter niet normaal. Soms door een paar lagen dikke gordijnen als ik bij haar huis een kaartje door de bus gooi. Een volgens de moeder verfoeilijke aktiviteit waar ik eerst maar eens toestemming voor moet vragen.

Maatschappelijk is er natuurlijk wel weer een flinke zwengel gegeven aan het bereiken van een gezonde leefsituatie voor een hoop kinderen die nu na een scheiding, relatiebeeindiging een van hun ouders niet meer mogen zien, dus van een van hun ouders worden gescheiden.. Dit gebeurt in 50% van de gevallen.
Dit verhaal gaat niet over scheiding tussen moeder en vader, maar tussen ouder en kind.

In dit boekje vindt u een verslag in de vorm van brieven, toespraak, logboekverslagen en een begin en eindverslag.

De aktie had zoals gezegd niet plaats kunnen vinden zonder de steun van vrienden, vriendinnen, dwaze vaders,moeders, de gemeente Deventer, ouderencentrum De Heest, cafe Dingus, marktmeester, politie, stadswacht, postbode, en wie ik allemaal nog vergeten mocht zijn.
Ieder mijn dank.

Deventer 18 mei 1996

Joep Zander

Een verslag van mijn hongerstaking

Weergegeven in 8 brieven aan Mylêne, toespraak van Mylene, logboekverslagen een start- en een eindverslag.

De eerste dag van de hongerstaking.

eigen verslag achteraf

De laatste dagen heb ik mij al intensief voorbereid op wat komen gaat. Vooral ben ik wat zorgvuldiger omgegaan met mijn voedsel.

Al zo'n week of 4 geleden toen het definitieve besluit viel tijdens de regionale kadervergadering van Dwaze Vaders begon mijn lichaam als het ware al vanzelf te anticiperen (protesteren) met een ongekende buikloop.

De laatste dagen heb ik geen koffie, alcohol of vlees(deed ik toch al weinig) geconsumeerd. Wel veel fruit en vitamines.
Alhoewel mijn medische ondersteuners dat niet nodig vonden zei mijn intuïtie dat je moet voorbereiden, ook je lichaam. Bij een hongerstaking begint je lichaam het oude vet af te breken. Daarbij komen allerlei stoffen vrij die moeten worden afgevoerd. Daarvoor is het handig als lever en nieren goed funktioneren.

Als eerste Herman aan de deur om de caravan die we gisteren hebben ingericht op te halen en naar de Brink te brengen. De steungroep regelt de verdere opbouw zodat ik me geestelijk kan voorbereiden. Om iets over elf vertrek ik via de grootst mogelijke omweg naar de stad. Een vreemd idee. Een soort vakantie , maar dan wel heel anders en dicht bij. De komende weken zal ik niet thuis zijn, maar midden op de Brink. Als laatste loop ik nog even langs de IJSSEL. Ik kan er nog niet erg goed inkomen; bestaat dat eigenlijk wat ik ga doen. Als ik eindelijk op de Brink kom zie ik al van verre (vanaf de Waag) mijn voorlopige onderkomen staan. Er staan al wat mensen rond omheen. Onder andere leden van het landelijk bestuur.

Als de startceremonie begint is er ook Deventer TV, radio Oost en Deventer dagblad aanwezig. Een stuk of 30 dwaze vaders (vooral Noord-Nederland overtuigend) en vrien-

den\innen zijn aanwezig. Onze eigen regio had wel wat nadrukkelijker aanwezig mogen zijn. Mylêne houdt een imponerende toespraak, ik doe een kort woordje nadat ik de tranen een beetje heb kunnen bedwingen. Daarna het ritueel met het eten van een deel van een stukje brood. Ik was bang dat het een beetje teveel op een katholieke communie zou lijken. Maar ik vind dat het wel goed gaat.

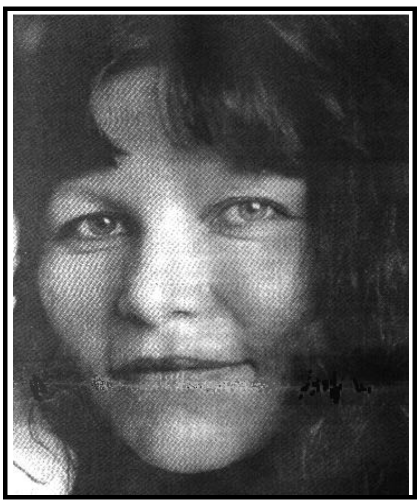
Na de opening volgen lange gesprekken met de pers en enkele aanwezigen. De eerste belangstellenden komen erop af. Even konden we nog in de illusie leven dat er een komplete demonstratie voor mij plaats ging vinden. Maar dat was illusie. Een groot aantal Turkse inwoners van Deventer demonstreert tegen het politieoptreden tegen hun landgenoten tijdens de relletjes na de voetbalwedstrijd van afgelopen weekend.

Ik moet onmiddellijk terugdenken aan de relletjes rond de meeting Go-Ahead-Feyenoord op de dag dat Rosa het laatst bij mij was
Op die zondag 13 september kwam ik met Rosa terug van Sittard waar we de verjaardag van mijn moeder hadden gevierd. Op het station Deventer stond het letterlijk blauw van de ME. Ik legde Rosa uit dat sommige mensen het leuk vinden om te geweld te gebruiken. Niet wetende dat haar moeder dit even later onder het zicht van de ME (ik woonde heel dicht bij het station) zich daar zo uitdrukkelijk bij zou scharen.

Het is even wennen dat ik nu echt in hongerstaking ben. Ik ben het wel, maar het voelt niet als honger. Nog niet denk ik.

De eerste potten thee gaan er doorheen. s'Avonds komt Ruud nog langs voor de emotionele ondersteuning van Monique en mij. Monique staat wel erg centraal nu in de hele organisatie.
Af en toe denken mensen dat het mijn vaste vriendin is.
En dan de eerste nacht op die vreemde plek. Een plek waar overigens vroeger mensen opgehangen werden. Dat kun je nog zien aan de stenen in de grond waar de palen ooit in stonden van het plateau waarop het gebeurde.

Toespraak Mylene v.d. Boogaart voor Joep Zander.

Beste Joep,

Vandaag ben je begonnen met een aktie die wel heel ver gaat: Hongerstaking!
Niet meer voedsel tot je nemen.
Een mens die geen voedsel meer tot zich neemt, terwijl er geen ziekte in die mens is, waardoor voedsel

onmogelijk zou zijn, en terwijl die mens niet psychisch gestoord is, waardoor hij op zelfvernietiging uit zou zijn, moet toch een reden hebben, om in goede lichamelijke en geestelijke conditie voedsel te weigeren.

Na -het lijken wel duizend- petities in Den Haag, na akties elders, samen met anderen , na rechtszittingen, na vele nodeloze gesprekken, omdat ze tot niets geleid hebben, na wachten, wachten en nog eens wachten, heb je onlangs besloten om in hongerstaking te gaan.
Je hebt geen ziekte waardoor je dit doet....; anderen zijn zwaar ziek, waardoor je meent alleen dit nog te kunnen doen.
Hongerstaking, om zodoende duidelijk te maken, dat je kontakt wilt hebben met je dochtertje Rosa.

Een politicus begrijpt niet, dat jij -als vader- contact wilt hebben met je eigen kind! Een rechter begrijpt dat ook niet.
Om over de raad van kinderbescherming nog maar te zwijgen...
Behalve dat men jouw verdriet en jouw recht niet begrijpt, begrijpt men ook niet dat Rosa ernstig schade wordt toegebracht, doordat het meisje haar vader niet mag kennen in haar jeugd. En ik kan het weten Joep, want ik heb vroeger in dezelfde situatie verkeerd als Rosa.
Zo begon het ook in mijn leven.........;geen kontakt meer met mijn vader, terwijl de raad voor de kinderbescherming en de kinderrechter niet hebben ingegrepen. Met als gevolg dat ik tweeentwintig jaar geen kontakt meer heb gehad met mijn vader.
Niemand begrijpt hoe een moeder een kind kan doen vervreemden van de eigen vader.
Het valt wel mee ....!@ zeggen ze, of AVoorlopig even geen contact ;dat komt vanzelf wel weer, naarmate het kind wat groter wordt en er zelf om gaat vragen.....!@

Niemand begrijpt hoe een moeder een kind kan doen vervreemden van de eigen vader. Niemand!

Behalve jij en ik en al die anderen, die het meegemaakt hebben of het nog steeds meemaken.
Ook de mensen in Deventer, die je zullen helpen. En mijn aandeel in dit weten is dat ik achtentwintig jaar verder ben dan Rosa, waarvan 22 jaar geen kontakt met mijn vader.
En Rosa niet, maar ik wel, kan vertellen, dat het nooit, nooit, nooit in mijn belang is geweest , dat ik geen contact meer kon hebben met mijn vader.
En ik zál het ook vertellen.
Rosa kan pas over twintig jaar beoordelen, of het in haar belang is geweest, dat jij niet met haar kon wandelen.,praten, op de bakfiets door de stad rijden, samen lachen, knuffelen, en alles wat er hoort te zijn tussen een vader en zijn kind.
Over twintig jaar zou Rosa hier kunnen staan, waar ik nu sta, sprekend voor weer een andere vader, die een aktie houdt, omdat hij zijn kind niet zien mag.

................Maar zo moet je het niet beoordelen e moeten niet denken: AOver 20 jaar zou Rosa hier kunnen staan..........!@ We moeten nú weten, dat ik hier nu sta als kind dat geen kontakt mocht hebben met haar vader. En we moeten nú weten, dat jij in

hongerstaking gaat, omdat je geen ander middel meer ziet, om te proberen kontakt met je kind te krijgen.

Vandaag ben je begonnen met je aktie, waarvan de inzet heel hoog is Joep!
Tjerk Bakker, jou wel bekend heeft eens gezegd: Een probleem verdient de aanpak al naar gelang de grootte van dat probleem!@ Een mug moet je niet vangen met een kanon, of als een schoenveter loszit, dan moet je daar niet de ministerpresident mee lastig vallen. Je bukt gewoon, maakt je veter vast en loopt weer verder. Kleine problemen....?: Kleine aanpak!
Zo ook...: Grote problemen, grote aanpak!
Petities hebben het kontakt tussen jou en Rosa niet kunnen herstellen. Rechters niet, advokaten niet, Raad voor de kinderbescherming niet. Papieren niet, gesprekken niet, interviews niet......
Dat alles stelt blijkbaar niets voor in verhouding tot de grootte van het probleem.
Vergeleken bij het feit dat je geen kontakt met Rosa mag hebben, stelt de rechter niet meer voor dan een losse schoenveter. Zo ook de politicus en de raadsmedewerker. Ze stellen niets voor....!
Daarom leg je nu jezelf in de weegschaal.......je leven.

Joep, doe me niet aan dat ik later met Rosa, als ze een jonge vrouw is, naar een plek moet lopen, waar ik niet naar toe wil lopen ....

Of moet ik dat niet tegen jou zeggen..........?
Moet ik zeggen: @Politici, rechters, medewerkers van de Raad voor de Kinder..... bescherming...., doe het me niet aan, dat jullie ervoor zorgen, dat ik later met Rosa naar een plek moet lopen, waar .... Niet deze man, Joep Zander, is ziek, waardoor hij in hongerstaking gaat ....jullie zijn ziek! Zwaar ziek, omdat in een moderne samenleving, waar men de mond vol heeft van mensenrechten, niet discrimineren, gelijke behandeling en de rechten van het kind......,omdat in die moderne samenleving een man in hongerstaking moet gaan, omdat hij kontakt wil hebben met zijn kind; een kind dat niet in staat is om vanuit zichzelf dit contact te zoeken!!!!!!@

Joep......
Jouw lichaam en leven is een systeem........; de Nederlandse overheid is een systeem.
Ieder systeem is erop uit, om zichzelf in stand te houden.
Maar tevens kan iedereen weten, dat er geen systeem is, geen menselijk systeem, dat altijd zal duren..... Alles wat mensen maken, is tijdelijk. Gebouwen staan nooit voor altijd; zelfs de pyramides van Egypte niet, ook al staan ze er nu nog wel.
Maar gebouwen en systemen, muren en hekken, staan er nooit voor altijd!
Zelfs niet als ze goed zijn en er niets aan mankeert...: dan nog worden ze uiteindelijk vervangen.
Als er iets verkeerd funktioneert binnen een systeem, iets fundamenteels, dan richt dat systeem uiteindelijk zichzelf ten gronde, indien er geen verandering optreedt.

En nu....., met je hongerstaking...?
Welk systeem zal het winnen: De Nederlandse overheid of Joep? De reus en klein

duimpje
De nederlandse overheid -op het gebied van omgang- zal het langer kunnen uithouden dan jouw lichaam zonder voedsel.
De Nederlandse overheid is niet gevoelig voor leed.
Heeft het dan zin dat je deze aktie doet...?

Na van alles geprobeerd te hebben, grijp je nu naar een middel, dat qua grootte past bij het probleem.... Het gaat niet om een schoenveter, die loszit, of om een mug, die je lastig valt....: Je mist je kind....en dat nu al weer een hele tijd
Niemand kan dus zeggen dat je aktie geen zin zou hebben. Het is passend omdat al dat andere geen uitwerking had. Als ik nu een hekel aan je zou hebben, dan zou ik zeggen: Veel succes Joep!
Maar omdat ik geen hekel aan je heben Rosa recht heeeft op jou, wens ik je sterkte en verstand toe!

Je staat niet alleen.
Degene die- mede door jouw aktie- steeds meer alleen komt te staan, is de moeder van Rosa.
Maar het zal ook z-n uitwerking hebben naar politiek Den Haag.
Je weet dat er daarvoor een stichting achter je staat. Die gaat niet zitten afwachten hoe lang jij dit volhoudt.

Sterkte Joep!

Mylêne v.d. Boogaart

Brieven aan Mylêne 1

Deventer maandag 16-10-1995

Lieve Mylêne,

Ik heb nu 31 uur niet gegeten, en begin me wat zwakker te voelen. Dat zal dan 'n dag of wat duren; en dan begint mijn lichaam effektief de reserves aan te spreken.
Vannacht heb ik maar even kunnen slapen want het is hier midden in het uitgaanscentrum van Deventer ›s nachts wel een herrie. Het wandje van de caravan en de tent geeft daartegen weinig bescherming. Maar eigenlijk had ik dit verwacht en dan is het nog wel meegevallen. Ook had ik nu al een knagende honger verwacht. Ik ben wel heel erg moe. Dat komt niet allen door gebrek aan slaap, maar ook door de grote belangstelling.
Uiteraard was er de pers die nu en dan aardig het naadje van de kous wilden weten over hoever ik zou gaan met mijn hongerstaking en waarom ik mijn dochter dan wel niet zou kunnen zien.

Daarnaast was er echter een opvallende belangstelling van mensen ,vooral ook kinderen, die het zelf allemaal hebben meegemaakt en hier in grote getalen langskomen. Af en toe lijkt het hier net een soort eerstehulppost van het maatschap-pelijk werk.

Sommige kinderen komen hier langs met het verhaal dat ze terecht hun vader niet meer zien. Dit zijn dikwijls pubers, waarin ik dan min of meer alvast mijn eigen dochter Rosa projekteer die ik probeer uit te leggen hoe het echt in elkaar zit. Van deze kinderen willen wij dan natuurlijk het naadje van de kous weten. Die ›wij‹ waren onder andere Jan Dijkstra en Y.
Met de laatste heb ik nog wel wat moeite sinds hij zijn eigen zaak door drankmisbruik heeft verknald; hoe begrijpelijk het ook is dat je zo in de knel raakt dat zoiets gebeurt.

Alle reakties zijn unaniem positief. terwijl ik hier zit te schrijven hoor ik dat er buiten iemand met de wachtdienst staat te praten. Hij biedt aan onze flyer op te prikken op het prikbord van een groot bedrijf.
Ik leer hoe langer hoe meer te vertrouwen op de mensen van de steungroep die echt prima werk doen. Omdat ik hiervoor altijd in het midden van de regioorganisatie funktioneerde kost me het enige moeite die positie los te laten en anderen de ruimte te geven in de organisatie. En die anderen zal het moeite kosten om dat soort taken op zich te nemen. Ik heb met Monique en Paul wel een paar aanvaringen gehad over de in mijn ogen weinig effektieve manier waarop de taken met veel vergaderen werden verdeeld.

De kontakten met de buren zijn heel goed. We krijgen stroom van het ouderencentrum (De Heest) achter ons. Het voltallige personeel van de aanpalende kroeg had gisteren een personeelsavond en kwam in de aanloop daarvan even bij ons buurten.
Ook de politie houdt op een heel positieve manier kontakt.
Sinds kort kent Deventer het fenomeen stadswacht. Een van de stadswachten die langs kwam kon me nog van de tijd dat ik in de onderlinge crèche van Rosa voor de kinderen zorgde. Want ook die taak had ik terwijl de moeder werkte. Goed om zo iemand hier tegen te komen. De moeder van Rosa heeft het over mij nu voortdurend als de "biologische vader". Alsof ik niets meer heb gedaan dan zaad te leveren. Het is erg schrijnend om dat imago aangeplakt te krijgen. Dat alle zorg die ik voor Rosa had, van luiers verschonen tot liedjes zingen zomaar wordt ausgadierd. Gisteren was ook de muzieklerares van Rosa er die hier ontdekte dat het hier over dezelfde Rosa gaat. Over mijn dochter dus.

Buiten staat weer iemand met mijn wachtdienst; Monique te praten. Ik vind het moeilijk me even af te sluiten; ik heb wat rust nodig.

Mylêne; ik vond je toespraak geweldig. Je bent een kei in je taalgebruik. Als je mijn dochter zou zijn zou ik trots op je willen zijn. En ook al ben je dat niet echt (wel een beetje); toch ben ik trots op je. Ik hoop dat je boek er snel komt. Wij wachten erop!!!
Wil je van de brieven die ik je stuur een kopietje maken en die later aan mij geven. Dan wordt het tegelijkertijd een beetje mijn dagboek.

Liefs

Joep

Brief van Mylêne aan Joep

Den haag 16-10-1995

.... Aan het eind van mijn toespraak toen ik tegen je zei: Joep ik wou dat ik zo=n vader had gehad@, voelde ik zelf weer even heel sterk het verdriet, wat ik vele jaren met mij heb moeten dragen, en wat dit betekent heeft voor mij als kind. En in mijn armen had ik even symbolisch mijn vader,............. mijn vader,.....die op een gegeven moment de moed heeft opgegeven na zijn vele verzoeken aan de rechtbank, zijn vele pogingen..... tevergeefs.......... om ons te kunnen zien. Nog zie ik mijn vader met gebogen hoofd, en schokkende schouders van het huilen, de galerij van onze flat aflopen, waar ik toen met mijn moeder, zus en broertje woonde!

Of die keer toen mijn vader naar de school was gekomen om mij te zien. Ik werd in de klas tegengehouden door mijn jufrouw, ik moest even wachten zei zetegen mij, omdat je vader buiten staat, om je **lastig te vallen !!!** Je weet dat je moeder dit niet wil hebben ! Ik (9 jaar) stormde langs haar heen, probeerde de hoofdingang te bereiken, mijn hart bonkte van vreugde, ik huilde; mijn vader was er! Helaas .... A de schoften@ kregen mij te pakken , draaiden mijn armen op mijn rug, en ik kon nog net door de glazen deurruit mijn vader zien praten met het hoofd van de school, druk gebarend!! Ik vocht als een leeuwin om los te komen, begon te trappen met mijn benen, probeerde te bijten, maar dit alles lukte niet, zij waren sterker, hebben mij naar de klas gedragen, en ik moest wachten tot mijn moeder kwam. Ik kreeg een driftbui................heb alles wat ik in mijn handen te pakken kreeg naar het hoofd van mijn Ajufrouw A gegooid !

Inmiddels was mijn moeder gearriveerd, kwam de klas binnen, zag mij totaal over mijn toeren, zei dat ik mij niet zo moest aanstellen, en mij moest gedragen, (rot ...) en de juffrouw zei met een stijf toegeknepen mond, op een belerende toon tegen mijn moeder:@Nou mevrouw, u krijgt nog heel wat te stellen met deze jongedame@,, wat een driftkop is dat zeg, dat had ik nooit achter haar gezocht! Mijn moeder zuchtte en zei: AJa wat dat betreft is het precies haar vader, die kan ook van die vreselijke driftbuien krijgen, ben blij dat ik van die man af ben@! A En nu ziet u zelf wat er gebeurt als ze hun vader zien, ze raken helemaal overstuur@! Mijn AJuffrouw@ antwoordde dat de school erover zou waken, dat wij geen kontakt met onze vader zouden hebben! En ik ....ik stond met dikbehuilde ogen dit alles aan te horen, nog nasnikkend, en wist donders goed. Ook als 9-jarige, dat hier iets helemaal goed fout zat! Schreeuwde dan ook tegen mijn moeder, dat ik niet moest huilen omdat mijn papa er was, maar ik huilde omdat ik niet naar hem toe mocht!! A Ach wat weet jij er nou van A, zei mijn moeder A je weet niet hoe slecht papa is A! AZo is het A! Zei de juffrouw@ En dat was dat, voor de twee volwassenen in het klaslokaal een afgedane zaak , zoor mij als kind zouden dit soort taferelen nog vele malen volgen. Het is nooit meer goed gekomen tussen mijn juffrouw

en mij! Dit is een fragment uit mijn boek, en als ik het soms teruglees denk ik, het is toch te gek.....het lijkt wel een film, maar dan een die verzonnen is!

Ook jouw situatie nu, het is toch te gek voor woorden........ in een demokratisch land? Ach Joep soms is mijn fantasie groot, en fantaseer ik dat jij, ik, Tjerk, Leo Annemieke nog een keer in de geschiedenisboekjes komen te staan, (en nog een heleboel andere mensen natuurlijk)........in de 20ste eeuw was er een groepering genaamd ADwaze Vaders@ , Blabla bla. Een utopie? Nee gewoon doorgaan en zien waar we uitkomen, maar niet bij de pakken gaan neerzitten, dat doen al genoeg mensen! Lafaards genoeg op deze wereld! Wij zijn trekkers die de kar moeten trekken, Joep en als je soms denkt dat de kar bijna te vol is om hem nog te trekken, denk aan Rosa, jij kunt haar recht in haar ogen kijken, I=ll be proud on You Joep!!!

Heel veel liefs van mij

Mylene

brieven aan Mylêne 2

Deventer 17-10-1995

Lieve Mylêne

Er is niet veel veranderd in vergelijking met gisteren. Gisteravond goed ontspannen gaan slapen.
Eerst met Ruud Tai-Chi-oefeningen gedaan op het 8-hoek met die toepasselijke tekst eromheen (een kunstwerk) op de Brink.
Ruud is er voor mijn spirituele ondersteuning.
Om half 3 even wakker door een dom stelletje corpsballen. Ze deklameerden regelmatig de leus van lotgenoot Mario Visinescu "ik verdoem de rechtsmacht" (dagelijkse advertentie in de Telegraaf) Toen dus een hele tijd wat minder geslapen.
Om 6 uur stond er een uurtje een vrachtwagen uit te laden met wel erg veel herrie.
Vanochtend weer met Tai-Chi-oefeningen opgestaan.

Vervolgens weer heel veel sympathiebetuigingen. Zo was er een, mij nog onbekende, vader die zijn kind ook niet ziet (dochter van 10) waar ik even flink mee heb zitten janken. Iemand die zichtbaar zoveel van zijn dochter houdt, maar volstrekt wanhopig en ook hopeloos (geen huwelijk en geen erkenning, maar wel 10 jaar lang 70% van de zorg).
En ook voortdurend komen er weer kinderen langs die hun verhaal willen vertellen. We hebben een ouder kind gevraagd haar verhaal op te schrijven. Dat is een erg helder verhaal geworden waar we zeker iets mee willen gaan doen.
Veel mensen hebben de uitzending op SBS-6 of TV-oost gezien.

Eigenlijk zouden we hier nog wel mensen kunnen gebruiken om anderen op te vangen en wat uitgebreider te woord te staan. Dat komt er door de drukte lang niet altijd van. Paul Bloemen heeft vel telefonische reakties gehad. ook van Mieke van der Burg (2de kamer PvdA). Prima toch !!

Vandag even toegekomen aan het boekje "Väter ohne kinder" (Duits) Het lezen van dit soort verhalen doet de emoties weer even door mijn lijf stromen. Dat is belangrijk anders verhard ik in mijn vermoeidheid.
Ik ben benieuwd of Rosa er wat van merkt. Ik heb wel wat verhalen over haar gehoord via via. Daar kan ik niet veel over zeggen omdat het geheim moet blijven. Je hoort dat wel een keer mondeling van me.

Het is een ramp wat er bij kinderen wordt aangericht. En bij zoveel kinderen.....en zoveel ouders.

liefs

Joep

Brieven aan Mylêne 3.

Deventer 18-10-1995

Lieve Mylêne

Vannacht aanzienlijk beter geslapen. Dat mocht ook wel eens. En het kwam goed uit, want vanochtend kwamen de hoge heren van de raad voor de kinderbescherming op bezoek. Dhr. Bavinck (adjunct-directeur Oost en lid van de begeleidingscommissie onderzoek omgangsonrecht) samen met Dhr. Mulder (unitmanager van de raadsvestiging Zwolle, die mede getekend heeft voor dat raadsrapport met die onzin over mij). Ze kwamen naar aanleiding van het feit dat Herman (regiokaderlid) vorige week had gebeld naar het spreekuur van de raad in het gebouw van het kantongerecht. Ze waren dus op de thee genodigd. Herman had trouwens toen v.d. Werff aan de telefoon die mijn raadsrapport heeft geschreven.

Ik stop even met schrijven; een hoop mensen (het is avond als ik dit schrijf) komen aanlopen en willen van alles. mijn hoofd loopt om.

Goed nu verder. Op zich wel aardig dus van die heren dat ze langs komen. Het werd wel een wat harde diskussie. Omdat Mulder mede verantwoordelijk is voor die vreemde opmerkingen over dat het niet zo goed is voor mijn dochter dat ik liedjes met haar zing of op een bakfiets rijd, heb ik het wat moeilijk in de diskussie met hem. Ik krijg er af en toe maagkrampen van. Ik denk dat die Bavinck wel wat wil doen; maar niet erg veel. Hij wilde het er wel eens met Mulder over hebben. Tijdens het gesprek met de heren komen ook nog vaders langs en verspringt de diskussie af en toe daar naar toe.

Mulder meent te moeten opmerken dat hij zich afvraagt waarom ik mij toch zo druk maak over die opmerking in het raadsrapport over bakfiets en liedjes zingen. Ja dat is gewoon nodig meneer Mulder. Ik krijg er kramp op mijn lege maag van. Die kramp hangt al weer een paar uur; het was dus een hele klus voor me die jongens met hun planken voor de koppen.

Het is bijna onbeschrijflijk de arrogantie waarmee Mulder me vraagt wat ik hier nu mee denk te kunnen bereiken. Het doet me weer terugdenken aan de arrogantie van zijn medewerker v.d. Werff. Die houding van; jij bent hier de herrieschopper van dat soort vullis houd ik me ver. Ze zijn niet in staat om ook maar in de verste verte hun eigen fouten te erkennen. Hoogstens misschien als het toevallig voor de variatie 'n keer hele kleine foutjes zijn. Hoe groter de fouten, hoe minder bereidheid om toe te geven. Ondertussen kwam ook Gerard nog een keer langs. Hij is belast met het opzetten van een klachtenbureau jeugdhulpverlening. Hij heeft net wat dingen van mij gekopieerd. Ik kan hem voorstellen aan de heren van de raad, die hij als hij zijn werk goed doet nog wel vaker tegen zal komen.

Ook Herman is komen aanlopen. Hij is erg onder de indruk van het verhaal dat dat meisje gisteren heeft opgeschreven. Ter bescherming van mijzelf spreken we af dat ik voortaan tussen half 2 en 3 uur rust zal nemen. Net als kraamvrouwen denk ik dan nog even. Misschien dat ik dan mijn eigen kind ....

Ik heb je brief en je kaartje gehad. Indrukwekkend zoals ik al zei. Bedankt voor het

Brief van een meisje van ongeveer 20 jaar

Opgeschreven tijdens de hongerstaking.

Mijn naam is J. Ik heb nadat ik twee was mijn vader niet meer mogen zien. Mijn moeder kreeg de voogdij en mijn vader verdween naar de achtergrond.

Mijn hele jeugd heb ik mij afgevraagd hoe mijn vader was. Hier heb ik veel problemen mee gehad. Ik moest een lief meisje zijn en nooit iets verkeerd doen want anders zou ik op mijn vader lijken. Die moest wel heel slecht zijn , want ik mocht hem niet zien.

Toen ik achttien was heb ik mijn vader opgespoord. Dit kontakt was heel verwarrend. Eindelijk zag ik mijn vader, ik kon hem zelfs aanraken! Toch was het een vreemde voor mij.
Ik voelde en merkte dat dit mijn vader was. Toch miste ik iets. De band tussen mij en mijn vader is nog steeds heel slecht.

Met dit verhaal wil ik duidelijk maken dat het voor een kind heel belangrijk is zijn ouders te leren kennen. Op dit moment mis ik nog steeds een deel van mijzelf, en ben ik nog steeds bezig met het gemis van mijn vader.

Doordat ik dacht dat mijn vader heel slecht was en ik dan maar een lief meisje moest zijn, is mijn eigen-waarde nog steeds gekrenkt.
Het maakt niet uit hoe ›slecht‹ een vader is , je mag dit recht van kind (om een vader te hebben) ontnemen !

Groetjes J.

boekje. Ik heb het nog niet helemaal gelezen, maar dat komt nog wel. Ik hoop morgen wat uitgebreider op brief en boekje te reageren.
Misschien kun je als je zin hebt die meneer Mulder van de raad Zwolle 's bellen om hem uit te leggen hoe het voor kinderen werkt. Hij zit namelijk dinsdag bij de zitting van de kantonrechter.

Liefs

Joep Zander.

Logboekverslag

18-10-1996 20.30

Twee Turkse mensen langs geweest van de stichting Turkse werknemers Deventer. Toonden zich zeer begaan met meneer Joep. Met name omdat de Europese Gemeenschap over Turkije zegt dat dààr geen democratie is. In Nederland is er blijkbaar ook geen democratie. Ze willen handtekeningen verzamelen en spandoeken ophangen.

Esther

Brieven aan Mylêne 4

Deventer 19-10-1995

Lieve Mylêne

Het is koopavond, en uitgaansavond voor de scholieren in de kroeg hiernaast. Net dus een fikse stroom scholieren van 15,16,17 aan de tent gehad. Vooral als ze zich in groepsverband vertonen vergt dat weer een heel bijzondere aanpak. Af en toe wat stoerderig en provocerend, maar juist de groepscode vraagt ze op een gegeven moment dan ook kollektief de handtekening in het handtekeningenboek te zetten.

Net hier een vader die het moeilijk vindt om zijn dochter van 16 die in Den Haag woont bij hem te laten komen. Hij is namelijk niet haar biologische vader; die is ver uit zicht. Hij wil voorkomen dat de dochter haar moeder verlaat. Wel erg altruïstisch. Ze wonen ver uit elkaar. Het wordt een heel emotioneel gesprek. Maar dat kwam ook door de flinke slok die hij zo te merken ophad.

Ik vind dat de landelijke pers wel eens wat van zich mag laten horen. Volgens de

verslaggever van het Deventer Dagblad zou dat nu zo ongeveer de tijd moeten zijn afgaande op zijn ervaring.

Ik heb vandaag een brief van je gemist. Het schrijven van een brief aan jou is een van de vaste punten in mijn dagindeling. Andere punten;

- Me wassen in het ouderencentrum de Heest, hier achter als de beheerder is komen opdagen.
- Daarna het eerste deel van de vorm Tai-Chi.
- De postbode; die hier vast aan de caravan de post brengt.
- De nieuwe wacht om 13 uur
- De rustpauze van 13.30 tot 15 uur(gaat niet altijd even gedisciplineerd)
- Het rondje lopen naar de Waag, aan de andere kant van het plein (of iets verder) en te-rug
- De wachtwisselingen van 19 en 23 uur.
- Gaan slapen om twaalf uur of zo.

Ik wil nog even ingaan op je brief van eergisteren waarin je van alles schreef over je ervaringen als kind op school. Ik heb gelukkig een goed kontakt met de school van Rosa. Desondanks durven ze niet tegen de moeder in te gaan.
Ze waren zelfs bang dat als ik de schóól een kado zou geven vanwege Rosa's verjaardag de moeder daar wat tegen zou hebben.
Ik word nog kwaad als ik eraan denk dat de moeder van Rosa het in de eerste kontakten met de school voor elkaar had gekregen dat ze toen ik belde de hoorn erop gooiden; want ik moest wel een hele slechte vader zijn. Daarbij werd verwezen naar een vonnis van een kinderrechter die heel lamlendig schreef dat mijn aanwezigheid op school (de vorige school van Rosa) aanleiding gaf tot konflikten. Je begrijpt het wel; ik had een uitstekende relatie met die school , maar daar werd de moeder jaloers op . Omdat de moeder op die school verkondigde dat ik daar niet mocht komen kwam ze zelfs enigszins overhoop te liggen met die school. Maar dat moest dan natuurlijk mijn schuld heten.

Mylêne ik hoop je weer snel hier te zien en van je aanwezigheid te genieten.

Ik voeg bij deze brief een kopie van een schrijven van Dhr Underwager; die dikke amerikaanse prof die ook op het internationale congres was. Ik kreeg die brief gisteren in een dikke envelop met nog een boel meer informatie. Die brief gaat over een deel van het raadsrapport dat ik hem toestuurde.Hij zet de raad zwaar in hun hemdje.

liefs;

Joep

logboekverslag

20-10-1996

Een aktie als deze vereist een geweldige inzet en motivatie, waarvoor ik, als zijn huisarts grote bewondering heb. Bovendien verdient het doel van de aktie alle steun.

P.J.v. Luijn

Brieven aan Mylêne 5

Deventer 21-10-1995

Lieve Mylêne,

Gisteren heb ik je niet geschreven, maar wel gebeld. Gisterenochtend was de verslaggever van het Deventer Dagblad een paar uurtjes hier. Daarover heeft ie een sfeerverslag geschreven dat ›s middags uitkwam en ook op het GPD-net(gemeenschappelijke persdienst) is gezet.

Het was wel een aardig stukje waarin ik manmoedig (is dat anders dan vrouwmoedig ?) de vislucht van de markt trotseer op de zesde dag van mijn hongerstaking. Nog steeds alleen thee en water. Hij wilde ook kontakt zoeken met de moeder van Rosa; maar dat is hem nog niet gelukt. Ze baalde van de eerste stukjes in de krant, maar zou nadenken over een gesprek.
Haar kennende zal het er dan wel niet van komen.

De vislucht van de markt is ook vandaag weer penetrant, maar niet onoverkomelijk. Zin in eten krijg ik er in ieder geval niet van. Een aantal van de marktlui waar ik vast kom, komen me sterkte wensen. Soms kunnen ze zich nog herinneren dat ik met Rosa op de markt kwam. Mijn dochter kreeg dan ook altijd een plakje kaas of een appeltje. Een keer ben ik ook op de bakfiets (die inmiddels beroemde, jawel) bij ze langs geweest. Maar meestal herinneren ze zich toch Rosa's eigen fietsje.

Fietsen. Toen Rosa een keer vol trots tegen haar moeder (die haar kwam ophalen) zei "Mams ik kan nu zonder zijwieltjes fietsen" zei moeders "Dat hoef ik nu niet te zien en bovendien kon je dat bij mij ook al."

Op de meeste ander momenten wist ze wel haar quasi-vriendelijke smoel enigszins op te houden. Hoewel....die smoel was dikwijls uit schaamte naar de grond gericht. Een schaamte die ze net als zoveel andere gevoelens bij haar zelf niet kan onderkennen. Vooral als de oma van Rosa (mijn moeder) op bezoek was bij mij durfde ze die niet aan te kijken.

Vanochtend was de groepsjuf, Cilia, van Rosa hier op bezoek. Dat was wel aangrijpend. Ze begrijpt hoe het in elkaar zit, en denkt, ja zelfs droomt met mij mee. Dat laatste deed ze toen ik voor Rosa's verjaardag vroeg of ik iets op school aan Rosa kon geven. Of anders misschien iets voor school geven op Rosa's verjaardag.
De schooljuf is de meest direkte band die ik met Rosa heb. Behoorlijk indirekt dus. Maar toch.....
Iets van mijn spirit zal ze misschien weten over te brengen op Rosa. Er wordt door de kinderen op school nog niet zicht baar\hoorbaar over deze hongerstaking gepraat. Dat is wonderlijk. Maar afijn daar gaat het ook helemaal niet om. Ik denk dat er komende week meer zal gebeuren. Het is deze week namelijk schoolvakantie.

Misschien dat dan ook eindelijk de landelijke pers een beetje op gang komt. Ik baal een beetje van die jongens die er het liefst bovenop springen als er gemept wordt, maar het bij zo'n aktie laten afweten.
Overigens wel een advertentie in de Volkskrant van Peter Tromp (Ouders Voor Kinderen) en Angélique. Gisteren is ook Walter Hanhart van de Stichting Blijvend Ouderschap hier geweest om mij een hart onder de riem te steken.

Vandaag post gehad; maar nog geen brief van jou.

Liefs ;

Joep

Logboekverslag

zaterdag 21 oktober

Bij aankomst is de politie in overleg met Joep. Zal het een rustige avond worden? Voetbalsupporters maken hier nogal eens een puinhoop. De politie toont zich betrokken en meelevend met Joep en zijn aktie. Joep straalt een laconieke rust uit. Ondanks de kilte van de avond regelmatig aanloop van mensen die bewust en gemotiveerd hun handtekening zetten. Zo een vrouw met haar partner die zijn kinderen niet meer ziet. Opvallend is dat vel studerende kinderen oog hebben voor het belang van kind en vader. Dé illustratie dat het huidige recht niet geworteld is in de maatschappij, en zeker geen aansluiting heeft bij de nieuwe generatie.

Joep wordt door veel voorbijgangers met onverholen sympathie begroet. De jongeren hebben alle begrip voor zijn geweldloze aktie. Dat het in deze Arechtstaat@ mogelijk is dat kind en vader worden gescheiden, dat begrijpen ze niet!
Joep heeft wel wat last van brandend maagzuur. Onze remedie; pepermuntthee!
Turkse en Marokkaanse jongeren vinden het volstrekt onbegrijpelijk dat in dit land van de Amensenrechten@ een vader of moeder wordt weggestuft.

AHier sta ik volledig achter@

AHeb je nou al iets gehoord van die mensen (raad)?@ ANee!@
AZe doen toch wel raar (raad)@.
Moet je veel stageld betalen?
AHeb jij al getekend; goede zaak@
Drommende scholieren en studenten rond de tafel met de handtekeningenlijst.
Joep je houdt wel vol!!!
Met zoveel support.

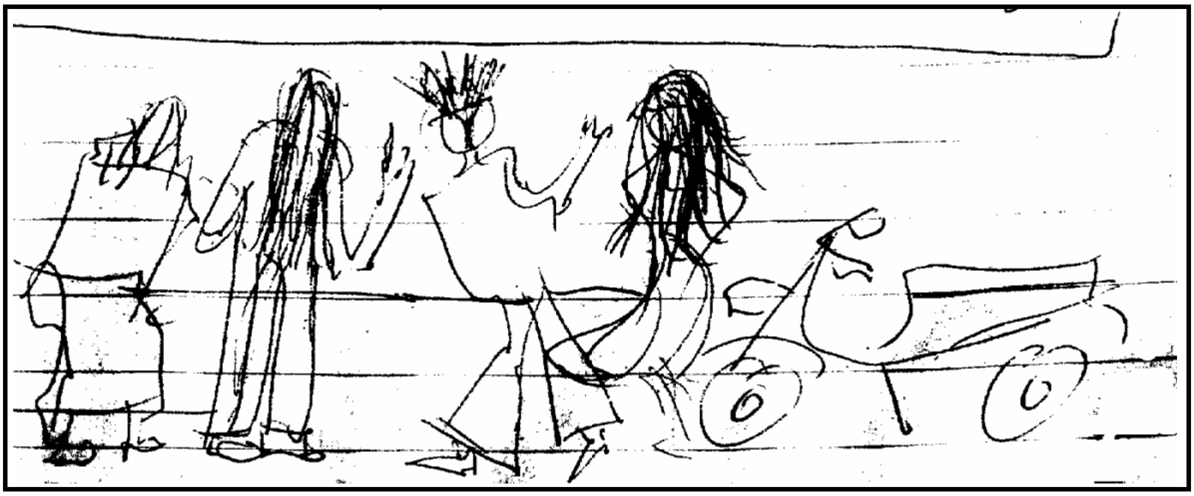
Onno

Brieven aan Mylêne 6

Deventer 23-10-95

Lieve Mylêne;

Op de zondag dat jij hier ook was; de opening van deze aktie was hier ook een jongen, Willem. Die jongen had al een tijd niet meer zijn vader gezien. Vandaag was hij hier weer .

Hij vertelde dat hij, onder de indruk van het gebeuren hier, maandag had besloten om zijn

vader toch maar weer eens op te zoeken. Telefonisch lukte het hem niet direkt om kontakt te krijgen. Toen is hij gewoon maar op stap gegaan om hem te ontmoeten. Hij bleek een, voor hem verrassend, leuke vader te hebben. Hij heeft hier net zijn verhaal voor ons zitten op te
schrijven. Daar doe ik het voor!!!!
Gisteren waren hier 3 meisjes van rond de 12 jaar. Een van de drie vertelde dat ze graag weer haar vader wilde zien. Ze maakte zich dan ook erg kwaad dat ik Rosa niet mag zien. Na nog wat heen en weer gepraat bleek ze nota bene Rosa te kennen.
Ze wilde direkt iets doen. Ik reageerde uiteraard voorzichtig. Vandaag kwam haar vriendin hier om te zeggen dat ze hadden aangebeld bij het huis waar Rosa woont. Er werd niet opengedaan. Voor die meiden doe ik het óók.

Maandag kreeg ik ineens in mijn kop
om naar mijn vader te gaan. Misschien
dat de gesprekken, die ik de dag hier-
voor met Joep en zijn vrienden heb
gehad alles in een stroomversnelling
hebben doen belanden.
Ik heb mijn vader opgebeld en een afspraak
met hem gemaakt. Ik heb deze zelfde dag,
de middag met zijn nieuwe gezin doorgebracht.
Het was heel gezellig met mijn 2 (half) broertjes
en mijn vaders nieuwe vrouw. 's Avonds
ben ik weer naar huis gegaan met de over-
tuiging dat ik deze keer niet zo lang zal

Gisteren was een cameraman van tv-oost hier voor een achtergrondprogramma. Het heet 'achter het bericht' en het is een beetje experimenteel omdat hij het in zijn eentje doet (dus geen reporter en geluidsman.)
Vandaag kwam Joop Udo van de Telegraaf op visite en Veronica Nieuwlijn. Joop vind ik een

geweldige vent die goede stukjes schrijft. Jammer dat ie voor de Telegraaf werkt. Ik had Joop nog niet face-to-face ontmoet (slechts per telefoon en in het langskomen in Leeuwarden). Het valt dus niets tegen.

Gisteren was het zondag en dus ook kerkedag. Mensen met een bijbel in de arm die tekenen voor de aktie. Het omgangsonrecht bleek van alle gezindten. Een ernstig gelovige vrouw heeft mij een tijd over de recht matigheid van de aktie onderhouden. Ze vond dat ik ten onrechte het recht in eigen hand neem. Toch bleek ze het er op het eind wel mee eens dat God (in iedere en universele betekenis wat mij betreft) van de mens-heid verlangt dat ze zelf verantwoordelijkheden neemt; ook om misstanden te lijf te gaan. Bovendien heb ik haar uitgelegd dat het handelen van de rechters niet in overeenstemming is met de bijbel. Salomon deed het immers veel wijzer. Die liet het kind aan de ouder die niet vecht. Al met al een imposante diskussie zei Ria Meester

tegen mij. Want die at erbij op deze vroege zondagmorgen.

Morgen om half twee is de zitting van de kantonrechter. Spannend dus; veel pers en een konfrontatie met de moeder van Rosa.

liefs

Joep

Logboekverslag

24 oktober 13.00 uur

Langzaam druppelen er Adwaze Vaders@ binnen om Joep te steunen. Ook zijn er wat vrienden. Joep is wat gespannen, maar redelijk vrolijk. Een verslaggever van de Volkskrant is ook aanwezig. Joep is nu binnen, de sfeer buiten de rechtszaal is wat gespannen. Inmiddels is ook tv-oost gearriveerd. Joep=s vader is er ook, en er wordt veel met hem gepraat als Adwaze (opa=s@ onder elkaar. Lief om te zien. Albert Streep trekt natuurlijk weer veel belangstelling met zijn bord. Het wachten is nu op Joep. Wat gebeurt er allemaal daar binnen......?!

We zijn in gedachten bij Joep, allemaal. 14.40 Joep komt stralend naar buiten. Het is behoorlijk positief verlopen. Mocht Joep stoppen met de aktie wil meneer Lanting ook het concept communiqué lezen om eventueel iets toe te voegen. Nu is het weer rustig, maar er was erg veel belangstelling. Veel handtekeningen. Joep is nu moe. Logisch!

Monique

Logboekverslag

Dinsdagavond 24 oktober

Stilte na de storm.
Alleen wat jongeren die herfstvakantie hebben; die eerst een handtekening zetten en daarna terug komen om wat te klieren. Ze vervelen zich en weten niet zo goed hoe ze de vakantie door moeten brengen. Na een kort gesprekje klap ik de stoeltjes in, zet de tafel binnen en sluit de tent. De jongeren blijven nog een klein beetje rondhangen maar

druipen daarna snel af.
Joep rust uit, ligt lekker op zijn bed en ondergaat een licht massage met nivea. Z=n handen, voeten en gezicht krijgen een tedere Abehandeling@ De aanraking is ontspannend en rustgevend. We worden twee keer ›gestoord= door bezoek. Fijn die belangstelling voor Joep. Joep is gegrepen door een uitspraak AMeneer Zander u kent uw eigen krachten niet !A Power heeft die man zeker. Heel bijzonder was ook het feit dat Joep zijn vader hier was. Fijn die ondersteuning. Heel erg aardig dat hij er was. De reis naar Sittard is ook niet niks met zijn heupoperatie die hij kortgeleden moest ondergaan.

Het is knus in de caravan. De sfeer is prettig; kaarsjes worden ontstoken. Joep staat versteld van zichzelf. Waarom zit ik me af te vragen? Hij weet toch wel hoe sterk hij is? (Kris komt regelrecht uit Wageningen poolshoogte nemen) Hij sprak af om woensdagavond met Joep kort te sluiten of Joep wel of niet doorgaat. In ieder geval heeft Joep besloten om sowieso nog twee nachten hier door te brengen. Ondanks de knetterende Agettoblasters@die af en toe rond razen. Aan publiciteit heeft Joep geen gebrek. De krant en de TV staan regelmatig op de stoep. Alleen blijft het buitenland wat achter in de rij. De bloemenpracht siert dit hoekje mooi. Witte roosjes een mooie potchrysant , een herfst-getinte lila heideplant verfraaien dit tijdelijke huiselijke onderkomen.

Hoe doorbreek je mensen die verstarren? Hoe kun je rigiditeit ombuigen in beweging? Mensen lijken soms van steen. Een mens is toch een en al beweging? Een mens kan niet zonder beweging . Een mens mag toch niet verstenen. Joep droomt . Joep heeft de afgelopen nacht veel aan Rosa gedacht. Hij heeft gevisualiseerd. Hij doet dat als hij het verdriet toelaat. Hij dacht dat Rosa hem een kaartje stuurde met de woorden: AVoor mijn liefste of echte pappa@ Ontroerend zijn dat soort woorden. Het is heel erg moeilijk om de balans te vinden tussen strijd en overgave. Hij wil die strijd niet. Het gaat niet alleen om de strijd. Het gaat om meer. Gesprekken doen goed. Ze helpen om het geheel te blijven overzien. Het is de kunst van het balanceren. De balans tussen strijden en overgeven, loslaten en vasthouden.

Lekker klein potje thee gezet. Mix van allerlei soorten door elkaar. De kaarsjes branden gezellig op dit moment. Alleen wordt de rust verstoord door wat vervelende brommers. Ruud kwam ook nog even op bezoek. En nu is het de hoogste tijd om een paar mooie gedichten voor te lezen.
De telefoonpieper gaat.... Na wat zoeken is de telefoon gevonden. Het nummer gedraaid... en wie o wie is er aan de lijn ???? 0234765845899 (Erik). Eerst draaide Joep het verkeerde nummer nl; 07478345835756 Na een tweede poging lukte het.

Ik schrijf nu maar even een mooi gedicht terwijl Joep zit te kletsen. Hij houdt het kort en dat is heel erg verstandig. Kort en bondig vertelt Joep zijn verhaal . Nu volgt een gedicht;

Stenen tekst spreek
wees niet steen
niet van hout
niet hard
ontdooi
stroom
wordt water
dood kun je zijn
later ontsteen ontsteek
in vuur en vlam

Stan Verdult.

Joep is moe en kapt het verhaal keurig netjes af. Joep belt hem later terug als hij wat is aangesterkt en zich weer wat meer zich zelf voelt. Joep heeft de juiste wachten op de juiste momenten. Dat moet toch wel fantastisch zijn om dat gevoel te hebben ; heerlijk. Joep zit nu zelfs hardop te denken om nog een week door te staken. Maar dat is meer een gedachtenkronkel. Hij gaat morgen de knoop doorhakken. We zitten wat te praten over vriendschap. Af en toe is het stil; heerlijk stil. Zelfs geen storende brommers. Om half elf komt de pers. Ze zijn met zijn tweetjes. Ze hebben het over krantekoppen die misschien in de Volkskrant en de Telegraaf komen te staan. Wie weet. Deventer-dagblad-mensen waren er ook. De naam van Henk Verkerk valt. Radio-Oost en TV-oost-namen worden genoemd. De vrolijke nieuwslijn gaat ook uitzenden. Joep is tamelijk tevreden. Hij krijgt erkenning. Hij weet nog niet wat hij gaat doen. Hij blijft in ieder geval twee nachten. Dat geeft hij ook door aan de pers.

Zijn haar is mooi; een bos vol krullen. We krijgen het over de M.E. de M.E. trekt graag aan zijn haren. Zijn bos is opvallend en uitdagend. Terug naar de pers. Joep herhaalt zijn verhaal.
De conclusie is dat het een stap in de goede richting is. Misschien is een stap een groot woord. Het is eerder een klein stapje. De winst zit in het feit dat de moeder stappen moet ondernemen. Ze kan niet gedwongen worden om in therapie te gaan , maar ze kan er niet omheen om iets te gaan ondernemen. Joep overweegt hardop al of niet voor het weekend te stoppen. De overwegingen rollen door de caravan in plaats van over de tafel. Met zijn handen maakt hij gebaren van overwegingen en afwegingen. Het is een wikken en wegen. Hij gaat er rustig over denken en het met zijn vertrouwensman Kris van A tot Z doorspreken. Joep heeft de rechter toezeggingen gedaan om terughoudend te zijn naar de pers. Voorts heeft hij de afspraak gemaakt om geen presentjes te geven aan Rosa als het Sinterklaasfeest gevierd wordt. Maar na januari is alles weer mogelijk. Joep gaat zich nog even wegen; met kleren 88 kg. Het argument van afvallen komt nu ter sprake. Nu wordt het voor mij de hoogste tijd om te vertrekken. Alhoewel nu de naam van Peter Tromp rolt en de minister wordt aangehaald. Joep trekt zich weer terug. Hij probeert iemand de brief te laten schrijven , maar die kaatst de bal weer terug. Dit was het wat mij betreft. Ik heb een fijne avond

gehad. De sfeer was goed, we hadden een genoeglijk en prettig samenzijn. Hou je taai, welterusten.

Hilde

Brieven aan Mylêne 7

Deventer 25-10-1995

Lieve Mylêne;

Gisteren was het een erg hectische dag. Zitting van de kantonrechter . Veel pers voor en na . ›s avonds ben ik door mijn avonddienst heel relaxed gemasseerd. Toch nog een hoop spanning in mijn lichaam.

Zoals je waarschijnlijk wel hebt gelezen liep het niet goed en niet slecht. De moeder van Rosa moet in therapie (dat moest ze al eerder) , ze moet er nu ook verantwoording over af leggen. Dit moet dan gebeuren via de raad voor de kinderbescherming.
De moeder en haar advokate zijn, als we het goed hebben gereconstrueerd via de voormalige vrouwengevangenis en de verbindende keldergewelven het kantongerecht binnengekomen omdat ze waarschijnlijk bang was om met de pers en andere aanwezige Dwaze Vaders gekonfronteerd te worden. Dit ondanks het feit dat we geprobeerd hebben haar hierover gerust te stellen. We hebben alles in het werk gesteld om iedereen duidelijk te maken zich rustig te houden. Ze maakte uiteraard direkt bezwaar tegen de aanwezigheid van de pers bij het begin van de zitting. Maar de pers kreeg even de gelegenheid om plaatjes te schieten. Een van die prachtige plaatjes stond in de Volkskrant. Prachtig symbolisch de moeder en haar advokate in de spiegel en Roelof Lanting (mijn advokaat) en ik op de voorgrond.

Wat me nog erg bezig heeft gehouden is de opmerking van de unitmanager van de raad Zwolle bij afloop van de zitting; "Meneer u kent uw eigen kracht niet." Ik kan dat alleen maar zo interpreteren dat het zijn krachten blijkbaar te boven gaat. De direktie raad voor de kinderbescherming is bezig geweest om de pers plat te bellen "..of ze wel weten dat er aan elke zaak twee kanten zitten".

Vannacht gedroomd van grote bollen kaas die ik met pondsstukken tegelijk aan 't opeten was. Dat was voor het eerst dat het in mijn dromen ging spelen dat ik in hongerstaking ben. Ik begin nu wel meer te verzwakken. Ik merk dat het schrijven me wat slechter af gaat. Mijn spieren funktioneren minder. Mijn maagzuuroprispingen van een paar dagen geleden zijn wel voorbij. Dat heeft waarschijnlijk te maken met wat minder looizuur (minder blaadjes in mijn diverse theeën).

Mijn eigen vader was hier gisteren ter ondersteuning aanwezig. Een behoorlijk bijzondere gebeurtenis. Ik heb in mijn leven veel het gevoel gehad dat ik die steun van

mijn vader ontbeerde. De steun tegen de boze buitenwereld. De steun om een plek te zoeken en krijgen in de maatschappij. Een rol voor een vader. Weliswaar een erg klassieke rol. En gelukkig ving mijn moeder een deel van dat probleem op. Het lijkt dus wel een beetje mosterd na de maaltijd. Maar het is in ieder geval een flinke sprong vooruit in vergeleken met de dikwijls negatieve kritiek die ook dikwijls van zijn kant kwam aanwaaien.

Het blijft toch de eerste keer(nou ja zo ervaar ik dat een beetje) in mijn leven dat hij me steunt.

Inmiddels komen hier allerlei mensen de voortent binnen wandelen. Frank van Haaren wordt afgelost door een nieuwe wachtdienst. En mijn vertrouwenspersoon Kris komt binnen . We zullen straks gaan diskussiëren over de vraag of we doorgaan of niet. Eventueel moet er dan ook een persbericht worden gemaakt.
Het is een moeilijke afweging stoppen of doorgaan. Er is een hoop bereikt, wat valt er nog binnen te halen nu de zitting geweest is. Doorgaan nu betekent doorgaan tot het bittere eind. Maar misschien moet dat voor mijn dochter.
Vrijdagmiddag heb je wachtdienst bij mij. Reken er op dat ik je dan nog graag zie.

liefs

Joep

Logboekverslag

26-10 11 uur

Rustige nacht, alleen wel wat lawaai. Een aardige reaktie van een paar jongens die waren wezen stappen. AWe gaan hier even lekker op het bankje zitten@ Reaktie van de andere jongen: AJe moet wel zachtjes doen want hier ligt een vent te slapen. Nou ik heb wel veel respekt voor hem.@ Deventer-TV was om 10 uur niet aanwezig. Het is wel een belevenis om op de Brink te slapen.

Corrie

Brieven aan Mylêne 8

Deventer 26-10-1995

Lieve Mylêne;

Hoop doet leven. In de Volkskrant stond als kop boven het artikel over mijn aktie dat ik het gevoel heb dat er een sprankje hoop is. Terwijl ik dat hier voor de voortent aan het lezen was bouwde een of andere evangelische club hiervoor op de Brink, midden in het gezicht een tent op met vlaggen. Op die vlaggen staat "Er is hoop".
Ik vond dat wel een mooie coïncidentie hoewel ik niet op zo'n fanaat exacte manier gelovig ben. Toen ik de "evangelisten" erop wees dat dit een mooi toeval was, wilden zij mij direkt bekeren. Dat lukte niet op de door hun gewenste manier. En overigens had ik niet de indruk dat het eerder die dag bij anderen wel in bijzondere mate was gelukt.

Vannacht om 24.00 uur ga ik stoppen met de hongerstaking. Het was natuurlijk een moeilijk besluit. Maar ik geef de strijd in het algemeen natuurlijk niet op. Dat heb ik ooit in dit verband voor de laatste keer gedaan; en toen dat niet werkte, de moeder verzon er gewoon weer wat nieuwe procedures bij, heb ik besloten door te gaan tot het gaatje.
Ik voel mij wel tevreden met het besluit nu met de hongerstaking te stoppen
De enige reden om door te gaan zou misschien zijn om meer landelijke publiciteit te krijgen eventueel gevolgd door internationale aandacht. Misschien....... Of dus om mijn eis nog ter plekke verwezenlijkt te krijgen. Ik moet wijken voor enig opportunisme. Als ik nog een week door zou gaan zou de hersteltijd aanzienlijk langer zijn en kan ik me slecht voorbereiden op de voortgezette zitting in januari. Bovendien moet ik nog op het ministerie verschijnen in verband met de bezwaarprocedure naamswijziging met betrekking tot mijn dochter op 13 november.

Vandaag voelde ik me voor het eerst duizelig en wankel. Maar vannacht mocht ik blijkbaar weer van honger dromen. Mijn huisarts die me kontroleert, vond mijn konditie overigens ook uitstekend. Uiteraard was mijn bloedsuikerspiegel veel te laag (de eerste uitslag van bloedonderzoek), dat hoort bij een hongerstaking. Maar de dokter was toch wel blij dat ik stopte.

Met grote haast zijn vandaag de persberichten over het stoppen de deur uitgegaan. Deze heb ik zonder Paul (de persvoorlichter?) met Kris en Monique gemaakt. Het Deventer Dagblad is langs geweest voor weer een stukje (ik geloof het 6de). De columnist van het plaatselijke huis-aan-huisblad heeft op de voorpagina een prachtig verhaal over dwaze vaders , en mij in het bijzonder.

Lees trouwens als je tijd hebt eens in de Libelle van deze week het interview met Mevr. v.d. Eerenbeempt (gezinstherapeut). Zij schrijft letterlijk dat het blokkeren van kontakt tussen kind en ouder geestelijke kindermishandeling is.
In Deventer is iedereen mét me. De moeder van Rosa zal vanuit haar klemsituatie wat moeten doen. Het is maar één stapje, maar met een hoge drempel.

liefs

Joep

Logboekverslag

26-10-1996

Ik ben voor de tweede keer Awacht@ bij Joep. Een goede zaak dat Joep gekozen heeft om te stoppen. Er zijn altijd grenzen, en Joep heeft nu zijn grens bereikt. Een wijs besluit.
Er worden op dit ogenblik folders uitgedeeld. Rene en Gert staan aan de overkant in het schijnsel van de winkellampen en de lantaarns de laatste pamfletten uit te delen. Er druppelen wat mensen binnen. Een ›zwerver= die tijdelijk onderdak heeft gevonden in het opvangcentrum in de polstraat, een bewoonster van psychiatrisch centrum Brinkgreve en Bas. Bas is ook een Aouwe@ bekende van mij. Ik zat tegenover hem aan de bridgetafel. Hij is een echte blufgozer met een klein hartje. Schaken kan hij ook als de beste. En niet vergeten Risk enz. een echte spelletjesman. Het winkelend publiek neemt toe. Drie meisjes komen belangstellend vragen hoe het met Joep is. Joep legt uit dat hij zijn krachten spaart voor andere tijden. De meisjes zijn verbaasd dat hij al 12 dagen niets heeft gegeten. Joep vertelt dat er zelfs mensen zijn die 40 dagen niets eten. Dart is wel erg lang. Twee jongens ondersteunen Joep. Een van de twee is ontroerd. Z=n broertje heeft ook een zoontje. Na moeizaam onderhandelen is er een goede omgangsregeling getroffen tussen z=n broertje en zoontje. Maar dat verliep ook niet over rozen. Verder is het stukken killer dan dinsdag. De herfst doet zijn intrede met al zijn prachtige kleuren. Maar ook met de koele wind. Het wordt zo zoetjes aan tijd om naar binnen te gaan. Wat een verschil om hier op dinsdag- of donderdagavond te zijn. Het was een avond met heel veel aanloop. Over belangstelling heeft Joep dus nog steeds niet te klagen. Aan mensen die méér willen weten geen gebrek. Het is nu tien uur. De laatste loodjes.....?

Wat gaat Joep als eerste tot zich nemen? Tomatensap of wat Bouillon? Vreemd; straks valt de hele groep weer uit elkaar. Ieder gaat zijn eigen weg weer. Joep alleen naar huis. De caravan met twee nachtwachten om een oogje in het zeil te houden. De rust thuis zal hem weer goed doen. René is naar het opvanghuis geweest om alvast wat werk te verrichten voor een meneer uit Iran die zijn kinderen niet meer ziet. Hij zit hier van zijn vader- en moederland verwijderd zonder vrouw en kinderen. Die zitten in een opvanghuis. Het hele gezin verkeert in een noodsituatie. De man voelt zich in het nauw gedreven. De vrouw zal zich ook niet prettig voelen. Wat kunnen wij als buitenstaander van een andere kultuur meer doen dan als mens pogen iets meer van elkaars kulturen te begrijpen. Dat is vaak al moeilijk genoeg. Misschien dat de man iets voelde van verbondenheid. . Mocht dat zo zijn dan is dat al heel wat Joep voelt zich wat dizzy. Hij staat wankel op zijn benen. Twaalf dagen is ook niet niks. De soep is binnen. Monique komt aangefietst met een pan, bekertjes en kant en klare pakjes soep. Fantastisch toch die verzorging. Thee in overvloed. Soep om af te ronden.

Joep is vol lof over Monique; ze heeft zich echt te pletter gewerkt. Ze gaat nu lekker buiten een shagje roken. Pubers die in de kroeg verpozen komen buurten. René gaat

erbij zitten.
Ook een shagje roken. Joep=s moeder heeft aangeboden om de komende dagen voor hem te zorgen. Hij aarzelt noch en neemt het aanbod in overweging. Monique wil ook wel voor hem zorgen of een oogje in het zeil houden. Dat is toch wel fijn, en dat moet hem ook ongelooflijk veel kracht geven om deze dagen door te komen. Toch ben ik verbaasd hoeveel mensen niet begrijpen hoe zo=n situatie kan ontstaan tussen man en vrouw. Het onbegrip in Nederland is groot. Waarom laten mannen en vrouwen hun kinderen zo in de kou staan? Onbegrip.
Het niet kunnen bevatten wat er gebeurt.

Joep is sterk, heeft heel veel power. Hij is gewoon ijzersterk. Dat beaamt Monique met heel haar hart. De muziek dendert door op de achtergrond. Indringende geluiden. Het Deventer muziekweekend is al volop bezig. de rust en de stilte zijn ver te zoeken. Ongevraagd blijft de muziek penetreren. Verstandig van Joep om te stoppen. Het lijkt me rampzalig om met dit lawaai op de achtergrond nog door te gaan. Zeker als je je al wat zwakker voelt.   Het lallen begint ook al sterker te worden. De alcohol vloeit rijkelijk. Het gejengel van mensen, muziek blijft doorgaan. Ik vind het afschuwelijke jengel muziek. Het is een verkrachting voor mijn oren. Ik wacht nog tot 11 uur, drink een kopje soep en ga dan terug naar Apeldoorn. Joep is omringd door vrienden die hem ondersteunen. Dat moet hem toch gevoelens van kracht geven. De aktie was niet voor niets. Hij mag trots zijn op zichzelf. Het einde van de aktie nadert met rasse schreden. Monique schenkt de soep in. Het ergste treiterige dat Joep ervoer wasgezeik van ARosa is hier hoor, Rosa is hier. Dat wekt woede op, dat maakt je machteloos kwaad en van alles door elkaar. Ik ben moe, morgen moet ik er weer om 6 uur uit. Het werk gaat door.
De mensen druppelen binnen.
De soep mag genuttigd worden.

Hilde

Het einde van de hongerstaking

Eigen verslag

27-10-1996

De aktie loopt spetterend ten einde . Doordat Rene erg vroeg is zijn er in feite twee avonddiensten. Zelfs even 3, want Gert blijft ook nog een paar uurtjes pamfletten uitdelen in de stad. Dat is ook wel nodig ook, want er is zoals gebruikelijk op weekendavonden veel aanloop. Vooral veel jongeren tekenen de handtekeningenlijst.

Hilde en Rene zijn bijna kontinu, ieder met een eigen groepje mensen buiten in

diskussie. Hilde maakt een uitgebreid verslag van de avond. Er is heel erg veel herrie omdat het in Deventer muziekweekend is en er dus overal Live-muziek speelt; ook in Dingus het aanpalende café. Gebeurtenis van de avond is een Iraanse man waarvoor Rene terplekke iets gaat regelen met een christelijk opvangtehuis in de Polstraat. Dit verloopt succesvol. Alweer zo=n verhaal van iemand die dacht naar een demokratie te vluchten. Het is daar natuurlijk wel precies omgekeerd als hier ; man de baas. "Als de man weg is, is er een muur weg uit het huis; dan tocht het en heeft het weer vrij spel"

Het persbericht van het einde van de hongerstaking(ongewijzigd door mr. Lanting geaccordeerd) is hier en daar inmiddels in de media verschenen. Het bestuur van Dwaze Vaders en mensen van andere ouderorganisaties reageren enigszins teleurgesteld.

Er was hoop dat er nog meer landelijke en buitenlandse pers op af zou komen. Voor de rest is iedereen het erg met mijn beslissing eens. Mijn arts, dr v. Luyn is overigens erg tevreden over mijn conditie inclusief mijn bloedbeeld. Maar hij is ook blij dat ik nu ophou. Ik heb nu nog maar 3 à 4 dagen hersteltijd nodig. Als ik langer door zou zijn gegaan zou dat veel langer zijn. Dit is een duidelijke ondersteuning naar mijn argumentatie dat ik ook moet stoppen om fit te zijn voor de voorbereiding van januari.

Met Monique gekonkludeerd dat de hongerstaking niet 12 dagen en 12 uur zou hebben geduurd (het is wel de twaalfde dag) zodat we de staking alsnog kunnen afronden om 11 uur (11 dagen en 11 uur) ons persoonlijke magische getal. Dus drink ik met Monique en de aanwezige wachten een eerste glas bouillon; nog voor de grote meute uit. Tegen 12 uur druppelen er 'n stuk of 15 mensen binnen die mee hebben geholpen plus Deventer-TV en een fotograaf van het Deventer Dagblad. Ik spreek een paar woordjes, en daarna nog wat voor de camera en de soep gaat erin als koek. Hoewel het eigenlijk iets meer is als bouillon valt het niet zwaar.

Ik ben blij dat alles netjes is afgerond en de aktie een succes is. Midden in een beetje feestgewoel schiet het door mij heen; ik zie Rosa niet, nog steeds niet.

Langzaam druipt iedereen af. Ik blijf nog even zitten met de verdubbelde nachtwacht. De bedoeling is dat ik thuis ga slapen. Opnieuw stelt Herman ter diskussie of de caravan dan wel moet blijven staan. Ik zeg dat ik het hem niet wil opdringen maar dat het besluit al genomen is en dat er verschillende argumenten zijn om de volgende ochtend af te bouwen. Rene relativeert het voor Herman door te zeggen dat er die nacht weer veel mooie vrouwen langs zullen lopen. Erg veel slapen zullen ze waarschijnlijk niet terwijl ik met de taxi doodvermoeid naar huis wordt gebracht. Uiteraard weet de taxichauffeur net als de rest van Deventer wat ik heb gedaan.

Door de opwinding van de laatste dagen en de weliswaar prima vallende soep die echter als een zeer late zware maaltijd mag worden beschouwd, slaap ik, hoewel thuis, niet echt ontspannen.

›s Ochtends komt Monique; die zich te pletter schrikt omdat ze zich niet realiseert dat ik er ben.

Even later komt Herman mij ophalen. Hoewel er niets vervelends is gebeurt naar hun of de caravan hebben de nachtdiensten vannacht een vreselijke aftuigpartij binnen 3 meter van de caravan meegemaakt.
Ik ben blij dat ik er niet bij was. En ik denk dat we de juiste beslissing hebben genomen om te stoppen. Tijdens de markt nemen we rustig afscheid van het publiek. Er zijn nog een aantal mensen die van verweg speciaal op ons afkomen. We zijn niet voor niets nog even gebleven.

Als om 14 uur Mylêne komt leggen we de laatste handjes aan de afbouw. Henk en Monique helpen ook en ik ben zelf ook al weer redelijk in staat om wat te doen. Monique heeft bij mij thuis de zaakjes prima in orde gemaakt , maar helaas ligt er bij thuiskomst een deurwaardersrequest van Jansen. Monique trekt er bleek bij weg en er moet nog met advokaten worden gebeld.

Afijn het "gewone" leven gaat door. Maar eerst maar een weekend uitrusten. Mylêne blijft nog even om van alles over de stichting en aanverwante zaken door te nemen. Samen regelen we nog dat ik even op radio-een kom in een diskussie tussen professor Doek en Peter Prinsen. Hiervoor drukken we vooral een keer of 50 op 't redial-knopje. overigens in die uitzending eerst nog een inbeller die mij heeft zien zitten (en mij ziet zitten).

Joep Zander

Met bijzondere dank aan ieder die heeft bijgedragen aan het slagen van de aktie en de totstandkoming van dit verslag.
Aan- en opmerkingen zijn van harte welkom.Adres voorin.

